

цезарьтъ както иска, но азъ никога нѣма да кажа, че сѣмъ виновенъ, когато сѣмъ правъ: това азъ не направямъ, ако ще би и съ смъртъ да ма заплашватъ. Добрата слава е по-скѣпа за мене отъ животътъ, а съ лѣжа азъ не ща да искупувамъ животътъ си. Има други много по-достойни отъ мене хора: нека цезарьтъ поръча тѣмъ да напишатъ най-достойна история. Твоите обвинения, високий господине, не сѣ работа на законътъ, а просто — исторически въпроси; но съ високите лица азъ не смѣя да са вдавамъ въ разсуждения за историята.

Сеянъ.

Дѣто ще да са каже, ти искашъ, щото въпросътъ за твоите Аннали да постѣни въ сенатътъ! Твърде ми е жално, че ма лишавашъ отъ удоволствието да та избава.

Кремуций.

Ако да бѣхъ азъ престѣпникъ, то, при сичката твоя сила и при сичкото твое доброжелателство, ти не би можалъ да ма спасишъ; ти ма би извлѣкалъ изъ подъ орудieto на палачътъ, но ти не би билъ властенъ да ма извлѣчешъ изъ подъ мѣчителните орудия на сѣвѣстѣта, която наказва по-зле и по-продължително отъ сичките други палачи.

Сеянъ.

Слушай, Кремуций Кордъ. Ти са основавашъ на законътъ: това е похвално. Но не забравай, че има единъ законъ, който е по-горе отъ сичките начертани въ сенатътъ закони, тоя законъ е вѣрността къмъ своятъ господаръ: той трѣба да бѣде написанъ въ сърцето на сѣки честенъ и благоразуменъ гражданинъ.